

THU THỦY... CÔ GÁI MA

Đôi với đám tù khổ sai của trại tù Xuân Lộc Z-30A thì Chủ Nhật là ngày sung sướng nhất. Tại sao vậy? Bởi vì Chủ Nhật họ không phải đi lao động, sẽ có một ngày nghỉ để tắm giặt, viết thư, phơi lại quần áo xem có cái nào bị ẩm mốc, chuột cắn, cạy máy tắm ván nằm ra để bắt rệp, chế củi nấu nướng linh tinh... và hội họp chờ đợi gia đình tới thăm nuôi. Tuy nhiên điều hạnh phúc nhất vẫn là tối Thứ Bảy.

Như một thông lệ, tối Thứ Bảy là tối của “party” ca hát “nhạc vàng” [1], ngồi tùm năm tùm ba bàn tán về “hot news”, về chuyện phục quốc, chuyện Mỹ bốt, chuyện tiểu lâm, chuyện chương, và chuyện ma. Nói tóm lại tối Thứ Bảy là sân khấu của những giấc mơ, nơi ẩn ức được giải tỏa, nơi bao mộng ước được thêu dệt và cụ thể nhất – một đêm được thức dậy trễ để bù lại một tuần lễ căng thẳng vì lao động cực nhọc. Chính vì thế mà buổi chiều lao động về ai nấy đều chuẩn bị một cái gì đó cho đêm Thứ Bảy. Trong số cả ngàn con người đó có Đại úy Trang Điểm.

Nói về Đại úy Trang Điểm, mới thoát nghe cái tên người ta nghĩ rằng anh chàng này kiểu cọ bằng cách tự đặt cho mình một cái tên lả lướt giống con gái. Nhưng thật ra ông ta họ Trang, tên Điểm. Chàng ta đi tù lúc mới 25 tuổi khi còn mang trên vai cấp bậc đại úy đại đội trưởng. Như vậy tính tới ngày hôm nay, chàng ta được 5 năm tuổi tù và 30 tuổi đời. Không biết có đúng không vì các cụ thường nói cái tên do cha mẹ đặt cho dù muốn dù không cũng mang một định mệnh nào đó. Chẳng hạn, các cô tên Bạch Tuyết nước da không được trắng cho lắm. Các cô tên Sương cuộc đời tình ái thường trắc trở. Các cô tên Thu Thủy tính tình thường lãng mạn. Các cô tên Hiền cuộc đời thường êm đềm, phẳng lặng. Riêng anh chàng Trang Điểm không biết rồi đây cuộc đời sẽ ra sao mà chàng ta có nước da trắng như con gái, đôi lông mày cong và đôi môi lúc nào cũng đỏ hồng như mới vừa trang điểm cho nên mọi người khi nhìn thấy chàng đều thán phục ông cụ, bà cụ nào đó đã đặt cho chàng một cái tên thật “hết sảy”.

Chàng ta nói năng rất nhỏ nhẹ, và có cái nhìn thật mơ mộng, thư sinh. Mặc dù mang cái tên và dáng vẻ như thế nhưng theo một số bạn, chàng ta đánh giặc rất “chì” và nhất là lúc ở tù chàng ta luôn luôn giữ gìn khí phách, không xu thời hay làm ăng-ten báo cáo. Thế nhưng một số tay “rắn mắt” cùng đội, cùng buồng vẫn cứ nghi ngờ không biết anh chàng Trang Điểm này có làm tròn “bốn phận công dân” hay không? Hay chàng ta thuộc típ bất lực, chề đàn bà? Thế nhưng sau một thời gian bí mật theo dõi, “xóm nhà lá” phải công nhận anh chàng Trang Điểm này cũng bình thường như các chàng trai hào hùng khác.

Chiều nay, cũng giống như các tù nhân khác, Trang Điểm cũng hồi hã chuẩn bị một cái gì đó cho tối Thứ Bảy. Thế nhưng thay vì chuẩn bị cà-phê, thuốc lá, củi lửa nấu nướng linh tinh, chàng lại chuẩn bị một đàn cơ. Sau khi nhận một mảnh ván hòm từ tay một người

bạn ở Toán Lâm Sản [2] lấy được từ một nghĩa địa ven rừng, chàng lấy dao gọt thành hình trái tim nhỏ, rồi cẩn thận lấy một miếng giấy nhám xin được từ toán thợ mộc chà cho thật nhẵn, thật bóng.

Sở dĩ mấy hôm nay Trang Điểm cùng một số bạn khác nảy ra ý định cầu cơ là vì nguồn tin phát xuất từ cai tù cho biết trại Z30–A được xây trên một nghĩa địa. Nghĩa địa có nhiều ma, chắc cầu cơ sẽ linh thiêng lắm. Tuy nhiên xét cho cùng, đây cũng là tâm lý chung. Cuộc sống tù đầy mịt mù thăm thẳm khiến người ta hết tin vào sức người mà tìm cách dò hỏi các đấng thần linh, ma quỷ để xem tương lai ra sao. Chính vì thế mà Trang Điểm và các bạn háo hức chờ đợi đàn cơ tối nay.

Khi tiếng keng điểm tù vang lên, sau một vài phút giây chộn rộn, cả trại tù bỗng trở nên im ắng và lần lượt từng toán xếp hàng hai, làm lối bước vào buồng. Sau khi cánh cửa đã được khoá trái ở bên ngoài, thay vì hòa mình với sinh hoạt hỗn tạp của tối Thứ Bảy, Trang Điểm vội vã mặc màn đi ngủ sớm. Nhưng thực ra đây chỉ là cái kế. Khi trời đã dần dần vào khuya, khi các “party”, ca hát “nhạc vàng” [1] đã tan và trả lại sự im lặng cho căn buồng thì Trang Điểm ngồi nhòm dậy. Để tránh kinh động những người chung quanh, anh nhẹ nhàng thu gọn chiếc màn rồi thò tay giật chân người bạn tù nằm bên cạnh. Như có ước hẹn trước, người bạn tù cũng mau lẹ gỡ chiếc màn xuống, nhón lên bầu chân hai người bạn tù nằm ở tầng trên. Chỉ trong phút chốc, 4 người đã tụ tập trên chiếc chiếu của Trang Điểm và của người bạn tù nằm bên cạnh. Trang Điểm cẩn thận lấy ra từ cái kệ đóng bằng vài thanh gỗ trên đầu nằm hai cây nến, một bó nhang, và một tấm bìa lớn bằng cỡ bàn cờ tướng. Dưới sự phụ giúp của mấy người bạn, 2 cây nến được thắp lên, 3 cây nhang được cắm vào một cái chai nhỏ và bên cạnh là một ly nước lạnh, vài cái kẹo. Đó là tất cả lễ lạt để cầu cơ và được xếp ngay ngắn trên đầu bàn cơ – tức tấm bìa cứng lấy ra lúc này.

Bây giờ là 9 giờ đêm. Trại giam đã tắt đèn để báo hiệu giờ đi ngủ của tù nhân. Dưới luồng ánh sáng chập chờn của 2 ngọn nến, 4 cái đầu chụm lại trên bàn cơ. Bàn cơ được thiết trí theo thứ tự từ trên xuống dưới các số từ 0 tới 9; rồi các dấu Sắc, Huyền, Hỏi, Ngã, Nặng; rồi các mẫu tự ABC... xếp lộn xộn. Dưới hàng mẫu tự là các ô hình quả trám ghi các chữ Tiên, Thánh, Phật, Ma, Quỷ. Hai bên tả hữu hình trái tim là hai chữ Thăng [3] –Giáng [4]. Sau khi chỉnh đốn lại lễ lạt và hai ngọn nến, Trang Điểm từ từ móc trong túi ra miếng ván hòm khắc thành hình trái tim rồi đặt lên bàn cơ. Khi Trang Điểm làm dứt động tác này thì mọi người hiểu rằng giờ phút quan trọng đã đến. Một người đưa mắt ra hiệu cho Trang Điểm rồi nói khẽ, “khẩn đi”. Nghe nói vậy Trang Điểm đưa tay cầm lấy cây nhang, chấp hai tay trước ngực, mắt hơi nhắm lại rồi lâm râm khấn một bài khấn nghe lạnh tóc gáy:

*Hồn là hồn ma không nơi nương tựa.
Hồn là hồn oan nơi bến bãi, đầu ghềnh.
Hồn là hồn thác lúc tuổi xanh.
Hồn là hồn hoang trên nấm mồ cô độc.*

*Xin theo ngọn gió,
Xin theo áng mây.
Nếu hồn lạc bước đêm nay.
Xin ghé vào đây,
Cùng chúng tôi tâm sự.
Cho trọn niềm tri kỷ.*

Giữa ánh nền bập bùng, giữa không khí vắng lặng của nhà giam, lời khẩn vang lên như lời kêu gọi, mời mọc, lời truyền giao cách cảm giữa cõi âm và cõi dương, giữa người sống và người chết, giữa ma và người để cùng hội ngộ về đây giữa đêm khuya cho trọn niềm khao khát. Khẩn xong, Trang Diễm cẩn thận cắm cây nhang vào cái chai rồi cùng một người đặt ngón tay trở lên trên chiếc ván hòm và hồi hộp chờ đợi. Khoảng nửa phút sau chiếc ván hòm bắt đầu cựa cựa rồi như có một lực vô hình thúc đẩy, miếng ván hòm vọt mạnh rồi đảo quanh chiếc bàn cơ như người lên đồng. Thiếu tá Hiệp, một người lớn tuổi và kinh nghiệm nhất trong bọn, thấy cơ đã giáng [4], cho nên mau miệng nói:

– Nếu hồn về chơi với chúng tôi, xin hồn ăn kẹo đi.

Thiếu tá Hiệp vừa nói dứt lời, miếng ván hòm đang quay vòng vòng quanh bàn cơ rồi đột nhiên ngưng lại rồi xẹt về mấy cái kẹo... nằm im. Ít giây sau, ánh chùng hồn đã ăn kẹo xong, Thiếu tá Hiệp lên tiếng:

– Xin mời hồn uống nước.

Theo đúng lời mời, miếng ván hòm lại nhích về phía ly nước lạnh rồi nằm im. Ít giây sau Thiếu tá Hiệp nói như dỗ dành:

– Nếu hồn đã về chơi với chúng tôi, sau khi ăn kẹo và uống nước xong, hồn có thể về chỗ để chúng tôi hỏi được không?

Thiếu tá Hiệp vừa nói xong thì miếng ván hòm vọt về chỗ hình trái tim, nằm im, chờ đợi. Đại úy Tuấn, người nãy giờ chỉ im lặng theo dõi, nay bỗng lên tiếng hỏi:

– Xin hồn cho biết hồn là Tiên, Phật, Thánh, hay Ma Quỷ?

Miếng ván hòm nghe lời hỏi, từ từ chạy về phía chữ Ma, dừng ở đó vài giây rồi quay trở lại vị trí cũ.

– Thế hồn là nam hay nữ?

Từ vị trí vẽ hình trái tim, miếng ván hòm chạy ngay về chữ Nữ.

– Thế hồn năm nay bao nhiêu tuổi?

Đại úy Tuấn vừa nói dứt câu thì cây cơ từ từ lướt về phía số 2 rồi số 4 ý muốn nói năm nay 24 tuổi.

– Thế hồn có biết anh chàng đẹp trai này tên gì không?

Trước sự hồi hộp của mọi người, miếng ván hòm đảo một vòng như thể trêu ghẹo rồi từ từ chạy về chữ T rồi chữ Đ, rồi cứ chạy tới chạy lui hai chữ T, Đ như thế.

Dường như chưa thỏa mãn với câu trả lời, Đại úy Tuấn láu lỉnh hỏi:

– T, Đ có phải là Trang Đài không?

Nghe nói vậy, miếng ván hòm đảo một vòng rồi xẹt vào chữ Không.

– Nếu anh ta không phải là Trang Đài thì có phải là Trang Diễm không?

Đại úy Tuấn vừa nói dứt câu thì cây cơ lướt ngay về chữ Đúng.

Có lẽ sự thử thách đã quá đủ để chứng tỏ đàn cơ rất linh thiêng cho nên 4 tay cùng đưa mắt nhìn nhau với vẻ thán phục. Sau một phút giây im lặng, Thiếu tá Hiệp lại lên tiếng:

– Thế hồn có biết tụi tôi là ai không?

Khi hỏi câu này trong thâm tâm Thiếu tá Hiệp cũng dự đoán câu trả lời sẽ là “sĩ quan”. Thế nhưng từ vị trí Đúng, miếng ván hòm chạy vụt qua vụt lại hàng mẫu tự ABC để rồi tất cả đều nhận ra câu trả lời rất thông minh và cũng rất tức cười đó là “tù cải tạo”.

Tới mức này thì ma và người đã thể nhập làm một, đã tin cậy nhau cho nên người thì muốn hỏi dồn dập mà ma thì cũng sẵn sàng giải đáp.

– Thế hồn có biết anh chàng đẹp trai này bao giờ được thả không?

– 6 tháng.

– Thế còn tụi tôi?

– Một năm.

Suốt từ đầu đàn cơ tới giờ, người ngồi cơ là Đại úy Trọng vẫn chưa hỏi một câu nào. Vốn là tay ngang tàng chẳng sợ trời sợ đất, chàng lên tiếng hỏi như thể chọc ghẹo cô gái:

– Hồn tên gì?

– Thu Thủy.

– Hồn đẹp không?

– Đẹp.

– Hồn có chồng chưa?

– Chưa.

– Thế hồn có muốn lấy chồng không?

– Có!

Thấy hồn ma đáp thế, tất cả 4 người đưa mắt nhìn nhau. Chàng Trang Diễm nhà ta như một định mệnh xui khiến, từ nãy tới giờ ngồi im, không hiểu sao lại buột miệng hỏi:

– Thế hồn muốn lấy ai?

Miếng ván hòm sau vài giây bỗng chạy vụt qua hàng chữ ABC để rồi mọi người đều nhận ra người mà cô gái muốn lấy làm chồng là Trang Diễm.

Câu trả lời làm sững sốt mọi người. Tuy nhiên vốn mang trong người dòng máu lì, Đại úy Trọng ghé vào tai Trang Diễm, nói nhỏ:

– Bọn mình kể như rạc gáo. Có ma lấy còn hơn chẳng có “ma” nào chịu lấy mình. OK, cứ lấy! Chẳng chết thằng Tây nào mà sợ.

Còn đôi với chàng Trang Diễm, họa phúc thế nào chưa biết, tuy nhiên buổi cầu cơ đến đây coi như quá đủ. Sau một vài câu hỏi qua loa về tương lai, hậu vận, Thiếu tá Hiệp khéo léo mời hồn thăng ^[3] để chấm dứt buổi cầu cơ. Sau đó 4 người lục đục quay về chỗ nằm, giăng mùng, nằm vắt tay lên trán để theo đuổi những ý nghĩ riêng tư.

* * *

Sau những giờ phút chộn rộn chạy qua chạy lại để tham dự “party”, quay phim ^[5], nấu nướng linh tinh, tắm giặt, thăm nuôi, đám tù của trại Z30–A dường như cũng đã thắm mệt. Họ tản mát thành từng tốp nhỏ dưới bóng mát của các cây xoài, cây măng cầu xiêm để vừa nấu nước trà, hút thuốc Lào, tán gẫu hoặc đàn ca. Những bếp lửa giờ đây đã đầy ắp than hồng. Thỉnh thoảng một vài ngọn gió từ mé rừng thổi tới làm đong đưa hàng lá xoài. Một vài tiếng gà gáy trưa vọng tới làm tăng thêm niềm cô đơn và nỗi nhớ nhà của người tù khổ sai biệt xứ.

Cũng như những người tù khác, chàng Trang Diễm cũng thấm mệt với những sinh hoạt buổi sáng. Chàng ngồi dựa lưng vào hàng rào chắn song sắt vừa để nghỉ trưa, vừa để vá lại quần áo. Buổi cầu cơ đêm qua đã làm chàng mất ngủ cho nên sau một vài mũi kim, mắt chàng trở nên nặng trĩu và chàng thiếp đi vào giấc ngủ trưa lúc nào không hay.

Vừa chợp mắt được một ít phút, chàng thấy từ phía cổng trại bóng một người con gái thoăn thoắt bước vào. Dáng đi của nàng rất uyển chuyển. Nàng xách trên tay một chiếc giỏ cho nên Trang Diễm nghĩ rằng đó là một nữ cán bộ vào nhờ vả anh em tù chuyện gì đó hoặc cán bộ phụ trách thăm nuôi đem hộ quà cho anh em nên Trang Diễm không chú ý lắm. Thế nhưng chỉ thoáng sau người con gái đã xuất hiện ở đầu nhà rồi lạnh lẽo bước vào buồng, tiến tới chỗ Trang Diễm. Khi Trang Diễm còn đang ú ớ, “Cán bộ kiếm ai?” thì cô gái đã nhoẻn miệng, nói:

– Bộ anh không nhận ra em à? Em là Thu Thủy đêm qua nói chuyện với các anh đây.

Dù đang ở trong giấc ngủ, đầu óc chàng cũng còn đôi chút minh mẫn để nhớ ra rằng nếu cô gái này là Thu Thủy thì chắc cô nàng phải là ma cho nên giật thót mình, ấp úng hỏi:

– Thế cô là... là ma hả?

Cô gái nhoẻn miệng cười nói:

– Nếu em là ma thì anh có sợ không?

Quả thật đây là câu hỏi trẹo bẻng hòng. Đường đường trong quá khứ là đại đội trưởng tác chiến rồi năm năm cải tạo cộ sát với địa ngục mà nói sợ ma thì yếu quá. Còn nếu nói không sợ thì cũng kệt cho nên Trang Diễm nói bừa:

– Súc mấy mà sợ!

– Nếu không sợ thì anh thử sờ tay em xem có phải là ma không.

Nói xong cô gái kéo tay anh chàng Trang Diễm rồi đặt lên bàn tay trắng muốt của mình. Chàng Trang Diễm nhà ta giống như các chàng trai cải tạo khác, 5 năm phải “ăn chay nằm đất” không biết đàn bà là gì mà bỗng nhiên được nắm cánh tay trắng muốt của một cô gái như thế này thì tay chàng có run lên cũng là lẽ thường. Có điều trong giây phút rung động như thế, chàng vẫn còn tỉnh táo để nhận ra rằng cánh tay của cô gái mềm mại và ấm áp chứ không lạnh tanh như ma như người ta vẫn thường nói. Cho nên chàng nghĩ rằng cái ám ảnh ma quái kia là không thực và người con gái đang đứng trước mặt đây là người thực 100% cho nên chàng húng chí nói:

– Ô, em đâu phải là ma!

Nghe nói thế cô gái chỉ nhớn miệng cười. Nàng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Trang Diễm, tay thoăn thoắt lấy ra từng món đồ trong chiếc giỏ, miệng mau mắn nói:

– Lần đầu tiên đi thăm nuôi em không biết phải mang theo những gì. Em tạm mang theo ít trà, cà-phê, thuốc lá, mì gói, thịt kho, và ít xôi nếp để anh dùng đỡ. Kỳ sau muốn gì anh cho em biết để mang vào.

Lợi dụng lúc cô gái đang sắp xếp đồ đạc, Trang Diễm lén ngắm nhìn. Dưới con mắt tinh đời của chàng thì chàng phải công nhận rằng cô gái rất đẹp. Dù đang mặc chiếc áo cánh màu hoa cà và chiếc quần lãnh đen nhưng thân hình nàng rất cân đối, uyển chuyển. Nàng có đôi mắt quyen rũ đến lạ lùng. Nàng vừa có vẻ đằm thắm của người vợ hiền, lại vừa có cái ranh mãnh của cô gái thông minh, cho nên càng nhìn Trang Diễm càng ngây ngất.

Khi lên tiếng hỏi mà chẳng thấy Trang Diễm trả lời, cô gái ngừng đầu lên và bắt gặp anh chàng đang ngây người ra nhìn mình. Cô gái bật cười nói:

– Anh đa tình vừa vừa chứ. Mới gặp nhau một lần mà đã nhìn người ta như muốn ăn tươi nuốt sống vậy?

Nói rồi cô gái thu dọn mớ đồ thăm nuôi vào cái giỏ rồi cẩn thận đặt trên chỗ cửa sổ ngay đầu nằm của Trang Diễm, rồi bạo dạn leo lên ngồi dựa lưng vào tường, ngay bên cạnh Trang Diễm.

Bị cô gái chế diễu thế, Trang Diễm đỏ bừng cả mặt, nhưng với bản tính gan lì, bạo dạn, chàng phản công lại liền:

– Thế tại sao em chọn anh?

Nghe nói vậy, cô gái cười khúc khích, nói:

– Anh đẹp trai thế này không yêu cũng uổng.

Lời nói như mật rót vào lòng khiến Trang Diễm không còn kiềm chế nổi men tình đang bốc. Nhìn trước nhìn sau thấy căn buồng vắng hoe, chàng đưa tay ôm đại cô gái vào lòng mà nàng cũng chẳng phản ứng gì. Và hai người cứ ngồi yên như thế một hồi lâu. Lát sau Thu Thủy gỡ tay Trang Diễm ra, vừa sửa lại mái tóc, vừa nói:

– Anh lo gì. Tối nay em sẽ ở lại với anh. Nè, anh cũng thuộc típ háu ăn lắm đấy nhé.

Lúc này hai người đã vượt qua hàng rào ngăn cách. Ngồi một hồi lâu, nhìn ra ngoài bóng nắng, ánh chùng đã tới giờ cơm chiều, Thu Thủy nói:

– Thôi đến giờ em phải về. Tối nay khoảng 10 giờ em sẽ đến thăm anh.

Nói xong Thu Thủy tần ngần nắm tay Trang Diễm, nắm một hồi lâu rồi từ từ buông ra rồi quay lưng ra phía cửa rồi bóng nàng vụt tan biến mất vào chiếc sân của trại tù rộng mênh mông.

Khi Thu Thủy vừa đi khỏi thì ngoài sân đã có tiếng ồn ào rồi tiếng người tru tréo:

– Ê, Trang Diễm! Bộ ông nói chuyện với ma ở trong đó hay sao mà không chịu ra lấy cơm? Bộ chê cơm tù rồi phỏng?

Đó là tiếng gọi của mấy người bạn cùng buồng. Tiếng ồn ào đã kéo chàng ra khỏi con mê. Khi chàng vừa dụi mắt, vừa lảo đảo đứng dậy, dù đầu óc chưa được tỉnh táo lắm, chàng vẫn còn nhận ra mùi hương thoang thoảng đâu đây. Và trên đầu nằm dường như vẫn còn nguyên chiếc giỏ xách với tất cả các món đồ mà Thu Thủy đem tới lúc nãy.

Hôm đó vào khoảng 10 giờ tối. Khi mọi người trong buồng đã ngủ yên thì Thu Thủy xuất hiện ngay chỗ nằm của chàng. Nàng mặc một bộ bà ba trắng, tóc nàng để xõa cho nên dưới bóng trắng rơi qua hàng chân song, nàng trông đẹp như một cô gái Liêu Trai. Khi Trang Diễm nhòm dậy thì chàng thấy nàng mỉm cười vén màn lên, rồi chui tọt vào, nằm ngay bên cạnh Trang Diễm. Thế là anh chàng diễm phúc nhà ta tìm lại được cái thú tuyệt vời của đàn ông đó là “đêm động phòng hoa chúc”. Và cứ thế cuộc sống của đôi tình nhân này kéo dài mãi cho tới sáu tháng sau.

* * *

Đây là cái thế giới riêng của chàng Trang Diễm. Còn đối với các bạn tù thì sao? Kể từ sau đêm cầu cơ người ta thấy Trang Diễm như kẻ mất hồn. Anh thường lang thang, thờ thẩn một mình và nói năng lảm nhảm. Tệ hại nhất, vào những bữa cơm chiều, chàng thường dọn thêm một cái chén, một đôi đũa như thể chờ ai đến rồi vừa ăn vừa lảm nhảm như thể nói chuyện với người thuộc thế giới vô hình. Một số người thấy vậy tỏ ra ái ngại và có ý trách cứ mấy tay tổ chức cầu cơ ngày hôm ấy đã chơi chuyện đại dốt. Tuy nhiên một số khác lại cho rằng biết bao người đã cầu cơ nhưng có sao đâu? Vả lại theo các sách vở nói về ma quỷ thì ma quỷ rất sợ nhà tù. Tại cái địa ngục này thì đám cải tạo nhà ta không thành ma thì thành cái gì nữa? Nào là ma đói ma khát, ma bị vợ bỏ, ma tứ cố vô thân. Ma ở tập trung đông đảo như thế này thì còn ma nào dám đến phá nữa? Do đó chuyện cầu cơ đêm đó là chuyện tào lao, hơi đâu mà tin. Có điều lúc sau này Trang Diễm trông hốc hác. Nhiều đêm anh không ngủ mà cứ lục đục, nói năng, lúc cười lúc khóc khiến anh buồng trưởng phải báo cáo trực trại để có thể phải chở chàng ra nhà thương điên không biết chừng. Mới đầu các giám thị không chịu tin, nhưng sau khi cho người bí mật theo dõi, công an cai tù phải công nhận rằng Trang Diễm mắc bệnh tâm trí tức bệnh điên khá nặng nếu không thả ra thì phải giam riêng ở buồng cách ly để khỏi phá phách người khác.

Hôm nay là sáng Chủ Nhật, cũng như hàng trăm sáng Chủ Nhật khác. Tuy nhiên có điều đặc biệt là hôm qua có một toán tù mới chuyển trại đến trong đó có một vị thượng tọa tên Thích Minh Tâm. Nghe nói thầy Minh Tâm tu theo Mật Tông [6] cho nên thầy rất rành về tà ma, bùa chú.

Theo tâm lý chung, mỗi khi tù được chuyển đến một trại mới thường chạy qua các buồng để tìm xem có ai thân quen không. Vậy thì thầy Minh Tâm có ghé qua đây cũng chẳng phải vì chàng Trang Điểm này. Tuy nhiên vừa mới bước vào thì thầy khựng lại và quay qua nói với anh buồng trưởng:

– Cậu ạ, buồng này lạ lắm. Chuyện người chết trong tù là chuyện thường. Sau khi chết rồi thì oan hồn hoặc đầu thai hoặc vào địa ngục chứ không có ai ở nhà tù cả. Thế nhưng buồng này lại có nhiều âm khí. Để thầy xem.

Nói xong thầy bước hẳn vào bên trong, vừa đi vừa trầm ngâm, cuối cùng thầy dừng lại chỗ nằm của Trang Điểm, lấy tay chỉ rồi nói:

– Âm khí tụ ở chỗ này. Lạ lắm! Lạ lắm!

Ngay lúc đó thì Trang Điểm cũng từ bên ngoài, thất thểu bước vào. Khi nhìn thấy thầy Minh Tâm anh khựng lại và có ý quay lui. Nhưng chỉ cần nhìn sắc diện của Trang Điểm thì thầy cũng đã đoán ra câu chuyện cho nên thầy nói nhỏ với anh buồng trưởng:

– Âm khí phát ra từ người này.

Nghe nói thế anh buồng trưởng giật mình và bắt đầu kể hết những dấu hiệu bất thường của Trang Điểm trong 6 tháng qua cho thầy nghe. Nghe xong thầy gục gặc đầu nói:

– Thầy có thể chữa được người này. Gọi anh đó đến gặp thầy.

Thế rồi dưới sự vỗ về của thầy Minh Tâm, của anh buồng trưởng và một số bạn, Trang Điểm dần dần tỉnh táo và anh thú thực kể từ sau đêm cầu cơ anh đã ăn nằm với Thu Thủy như thế nào. Nghe xong thầy thở dài nói:

– A Di Đà Phật! Họa phúc khôn lường. Người âm này chưa hẳn là người xấu. Thế nhưng người âm không thể sống chung với người dương. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì khoảng nửa tháng nữa con sẽ mất hết tinh khí mà chết. May cơ duyên gặp thầy. Thầy cho con tắm bùa này thì người đó không sao gần con được nữa.

Nói xong thầy tháo chiếc tượng Phật đeo ở cổ. Thầy niệm chú rồi choàng tượng Phật đó vào cổ Trang Điểm. Làm xong, thầy ra hiệu cho mọi người im lặng rồi thầy ngồi thế kiết già [7], tay bắt ấn Tam Muội [8] như thể xuất hồn vào một cõi xa xăm nào đó.

Hôm ấy vào khoảng 10 giờ đêm, Thu Thủy lại xuất hiện trước chỗ nằm của Trang Diễm. Thay vì nhớn miệng cười như mọi lần, nàng bật khóc như mưa như gió. Khóc xong nàng nói:

– Cái tượng Phật kia làm em không thể nào gần anh được nữa. Duyên nợ giữa anh và em tới đây hết rồi. Hôm qua em gặp thầy, nghe thầy khuyên giải em đã giác ngộ.

Nói đến đây như thể quá xúc động nàng lại bật khóc. Khóc một hồi nàng kể lể:

– Năm xưa em là cô gái giao liên ở vùng này. Trong một chuyến công tác em bị lính của Sư Đoàn 18 bắt chết. Mới đầu em hận các anh lắm. Nhưng sau ngày 30/4/1975 em thấy bọn chúng nó tàn ác quá. Bao nhiêu người chết oan xuống đây gặp em, em đâm ra tỉnh ngộ. Vì muốn làm một cái gì đó để chuộc lỗi cho nên em đã tình nguyện làm... làm vợ anh.

Nói đến đây nàng lại tầm tặc khóc. Hồi lâu nàng lấy tay quệt nước mắt nói tiếp:

– Vì em theo Chủ Nghĩa Duy Vật không tin vào Nhân-Quả cho nên em không thể đầu thai thành người mà thành kiếp chồn. Ngày mai hết hạn 6 tháng anh sẽ được thả và nghiệp của em cũng đã hết rồi. Nếu anh không quên ân tình cũ, trên đường về nhà anh nhớ ghé qua cây đa lớn ở mé rừng. Nếu thấy xác của con chồn hương nằm đó thì tức là em đã hóa kiếp và được đầu thai. Xin chôn cất em tử tế anh nhé!

* * *

Sáng ngày hôm sau, khi các đội còn đang tập hợp ở sân trại để chuẩn bị lao động thì viên công an trưởng ban hồ sơ từ ngoài cổng bước vào. Hắn lấy ra một tờ giấy rồi khoát tay ra lệnh cho tất cả mọi người yên lặng để đọc lệnh tha đặc biệt trong đó chỉ có một người duy nhất là Trang Diễm với lý do bệnh tâm trí.

Thế rồi dưới sự phụ giúp của các bạn tù, Trang Diễm được hộ tống lên văn phòng để làm thủ tục phóng thích. Khoảng một giờ sau, trên con đường từ trại tù tới Ngã Ba Ông Đồn người ta thấy bóng dáng thất thểu của Trang Diễm. Khi tới bìa rừng, nhớ lời dặn của Thu Thủy, chàng tiến tới gốc cây đa cành lá la đà. Và ngay dưới gốc cây, trên đám cỏ khô, xác một con chồn hương nằm đó. Chàng vội vàng quỳ xuống ôm xác con chồn vào lòng. Xác của con chồn vẫn còn ấm và từ nó tỏa ra mùi thơm gạo nàng hương giống như mùi da thịt của Thu Thủy và chàng bật khóc. Khóc một hồi, chàng lượm một cành cây, đào một cái hố nhỏ chôn xác của con chồn ở đó.

Trên con đường mòn trở ra con đường đất đỏ, bóng dáng tro troi của Trang Diễm nổi bật trên khu đồi bắp bạt ngàn vừa mới thu hoạch xong, nằm gục chết như một khu rừng khô cháy. Đôi mắt của Trang Diễm vẫn còn ngấn lệ. Chàng vừa đi vừa lầm bầm:

– Xin cảm ơn Thu Thủy. Trong cái xã hội đầy thú tính như thế này sống với em mà anh cảm thấy ấm cúng hơn là sống với người. Xin cảm ơn sự có mặt của em trong những ngày tháng cay đắng nhất của kiếp tù. Xin cảm ơn Thu Thủy.

Đào Văn Bình

(Trích tuyển tập truyện ngắn Hương Xót Xa xuất bản tại Hoa Kỳ năm 1998)

Cước chú:

[1] Nhạc vàng: Miền Bắc cho rằng nhạc Miền Nam ủy mị, đòi truy cho nên gọi đó là “nhạc vàng”. Màu vàng là màu yếu đuối. Ở các trại tù Miền Bắc nếu bắt gặp tù hát “nhạc vàng” có thể bị cùm biệt giam.

[2] Toán lâm sản: Toán đốn gỗ trên rừng.

[3] Thăng: Bỏ đi.

[4] Giáng Nhập: vào tới.

[5] Quay phim: Kể chuyện.

[6] Mật Tông: Một tông phái Phật Giáo thịnh hành ở Tây Tạng chuyên đọc tụng các thần chú của kinh.

[7] Thế kiết già: Còn gọi là thế ngòai hoa sen, hai lòng bàn chân hướng lên trời.

[8] Ấn Tam Muội: Các ngón tay ở vị thế mà Phật Giáo nghĩ là an trụ tâm.

*nguồn: internet eMail by **cathy** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Ba, April 15, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*